

LISA
JACKSON

HROBAŘ

LISA
JACKSON

HROBAŘ

2013

Copyright © 2004 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2007 by Petra Pachlová
Cover design © 2007 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MORNING AFTER,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing Corp.,
New York 2004,
přeložila Petra Pachlová
Odpovědná redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Zdenka Gelnarová
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-949-3

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych využila této příležitosti a poděkovala Buckymu Burnsedovi z tiskového oddělení policie v Savannah. S jeho pomocí se mi podařilo proniknout do hloubky četných problémů, neocenitelným způsobem zodpověděl spoustu mých otázek a zároveň mi pomohl vyhnout se některým omylům. Chtěla jsem, aby celý příběh dobře fungoval a aby postavy jednaly v duchu svých povah, a proto jsem občas musela poupravit některá pravidla a postupy policejního oddělení v Savannah.

Při psaní této knihy mi pomáhalo mnoho dalších lidí. Někteří s výzkumem, jiní recenzemi a další zajišťovali chod mé kanceláře. Přátelé a příbuzní mi poskytovali morální podporu.

Ráda bych jmenovitě poděkovala Nancy Berlandové, Kelly Bushové, Kenu Bushovi, Nancy Bushové, Matthewu Crosovi, Michaelu Crosovi, Alexis Harringtonové, Danielle Katcherové, Kenu Melumovi, Roz Noonanové, Ari Okanovi, Kathy Okanové, Betty a Jackovi Pedersonovým, Sally Petersové, Robin Rueové, Samantě Santistevanové, Johnu Scognamigliovi, Michaelu Siedelovi a Larrymu Sparksovi. Pokud jsem na někoho zapoměla, přijměte prosím moji upřímnou omluvu.

Prolog

Ach bože, byla jí zima..., tak strašná zima...

Bobbi se otrásla. Byla malátná, sotva se dokázala pohnout a mysl měla omámenou a kalnou. Chtělo se jí spát a nevímat si toho zvláště nepříjemného pocitu, který se jí vkrádal do myšlenek. Víčka měla těžká. Jako kdyby si vzala moc prášků na spaní. Do nosu se jí dostal štiplavý hnilobný pach. Schoulila se a napadlo ji, že je v jejím pokoji ticho. Naprostý klid. Bylo to zvláštní. Neslyšela, jak hodiny v hale odtikávají vteřiny ani jak větrák topení vhání vzduch..., ne..., to ticho ji ohlušovalo.

Nejsi ve svém pokoji.

Ta myšlenka ji zasáhla jako blesk.

Nejsi ve své posteli.

S námahou otevřela jedno víčko. Byla... kde?

Ten odporný pach jí zvedal žaludek. Její mysl se pomalu projasňovala. Kde sakra je a proč se nemůže pohnout? Plíce se jí stahovaly, lapala po dechu a kolem ní byla jen neproniknutelná temnota. Zachvátila ji panika, když si uvědomila, že leží na zádech přimáčkнутá na něco tvrdého a na nos se jí tiskne hladká látka.

Všude kolem tma. Dusno. Stěží se dokázala nadechnout. A ten strašný smrad... Málem se pozvracela.

To je divné, moc divné.

Pokusila se posadit.

Bum!

Hlavou narazila na něco tvrdého a rukama nemohla vůbec pohnout. Ani nahoru, ani do stran. Byla vmáčkнутá v malém prostoru, na nepohodlné posteli..., ne, to nebyla postel, ale něco měkkého, houbovitého a scvrklého s tvrdými vystrčenými hroty, které ji tlačily do zad. Strach chladný jako smrt jí projel omámeným mozkem. Byla nacpaná v nějaké těsné schránce.

A pak jí to došlo.

Se strašlivou jistotou.

Je nacpaná v rakvi.

Bože, ne! To přece nemůže být pravda! Je to naprosto nemyslitelné! Má zkrátka jen obluzenou mysl. A tahle klaustrofobní paranoia je jen součástí příšerného, děsivého snu. Tak to je. Tak to musí být. Ale v těle se jí horečnatě rozproudila krev. Zmocnil se jí panický strach.

Ne, ach ne..., prosím, ne..., tohle přece musí být sen. Vzbud se, Bobbi. Proboha, vzbud se, sakra!

Zaječela a ten zvuk jen roztřásl její ušní bubínky, ale nikam dál se nedostal a odrazil se v těsném, dusném prostoru.

Mysli! Nepanikař! Ach bože, ach bože, ach bože.

Snažila se divoce kopat vzhůru, ale bosýma nohama narazila na tvrdý povrch a nehtem palce zachytila za jakýsi kus látky a utrhla si ho. Strašná bolest jí projela vzhůru nohou; cítila, jak jí utržený nehet visí na tenkém proužku masa.

To je přece nesmysl. Určitě má noční můru. Musí mít. A přesto... Celou svojí silou se snažila zatlačit vzhůru a vyškrábat se z toho strašného těsného prostoru se saténovým polstrováním a... a... bože, ležela na čemsi někde více, někde méně měkkém, ale jinde úplně tvrdém a... a...

Tělo! Ležíš na lidském těle!

„Nééééé! Prosím, pusťte mě ven!“ Prsty škrábala a trhala polstrování a tloukla do něj. Cítila kosti a hnijící maso na svém holém těle..., holém těle..., bože, je nahý? Strčili ji do téhle hrůzné krabice bez šatů? Kdo jí to udělal? Proč? „Pomoc! Prosím, pomozte mi!“ V uších jí zněl vlastní odražený křik. „Ach bože, ach bože..., prosím.“ Bože, opravdu leží na mrtvém člověku? Naskočila jí husí kůže při pomyšlení na rozkládající se tělo pod ní, ústa bez rtů přitisknutá zezadu na její krk, špičatá žebra a kostnaté ruce a...

Možná je pořád ještě naživu – jen je v bezvědomí, jako jsi byla ty.

Ale tím se jen utěšovala – pravdu znala. Kdysi živá podložka pod ní byla tvrdá jako kámen a čpěla a pravděpodobně se rozkládala a... *ach, prosím, ať je to jen příšerná, děsivá noční můra. Prosím, ať se vzbudím.* Zaslechla vzlyky a uvědomila si, že

je vydává ona sama. *Nepanikař. Pokus se vymyslet, jak se odsud dostat..., dokud máš ještě vzduch. Jestli ještě dýcháš, patrně tě sem zrovna zavřel. Jsi sice v rakvi, ale to neznamená, že jsi pohřbená pod zemí... Ale cítila vlhký pach půdy, věděla, že tahle smrtící truhla už je v hrobě. Byla jen otázka času, než...*

Nech toho a radši vymysli, jak z toho ven! Jsi chytrá ženská, myslí! MYSLI! Jestli nejsi pohřbená, jen zavřená, pořád můžeš mít ještě čas... Ale věděla, že vteřiny utíkají a s každou z nich je blíže strašné, nepředstavitelné smrti. Prosím, bože, nenech mě zemřít. Takhle ne..., ne..., ne takhle.

„Pomozte mi! Pomoc! POMOC!“ naříkala, křičela a divoce škrábala na víko rakve. Rozervala saténové polstrování a ulámala si přitom své dlouhé, pečlivě ošetřované nehty, rozedřela si kůži a cítila v rukou ostrou bolest. Zápach byl příšerný a vzduch tak chladný a řídký..., určitě to je sen..., musí to být sen. Přesto bolest v prstech a krev vytékající zpod nehtů ji přesvědčovaly, že zažívá strašnou skutečnost, kterou si jen stěží dokáže představit.

Hrůza ji dusila a měla pocit, že omdlí. Ze všech sil ječela a kopala, bušila koleny i nohama, napínala svaly, na holé kůži se jí objevovaly krvácející šrámy a z očí jí vytryskly slzy. „Ať takhle neumřu, ach prosím, ať takhle neumřu...“

Ale kolem ní zůstávala tma. Zmáčknuté tělo pod ní se nepohnulo, rozkládající se maso se dotýkalo jejího, špičatá žebra ji tlačila do zad. Otřásla se, málem se pozvracela a dál křičela.

Přes zvuk svého hlasu uslyšela mrazivou ozvěnu nárazů hlíny a kamenů dopadajících na víko té odporné rakve.

„Ne! Ne!“

Bušila, až ji pěsti pálily a prýštila z nich krev, ale zároveň naříkala a žadonila. „Pusťte mě ven! Prosím, prosím!“

Kdo jí to mohl udělat?

Proč..., ach bože, proč... Komu tak strašně ublížila? Tolika lidem lhala. Jejich obličej teď v duchu spatřila v napůl šílené mysli sevřené panikou. Ale kdo jí tak nenáviděl, že ji takhle mučí? Kdo má důvod? Kdo je tak krutý?

Zalapala po dechu. Už téměř vyčerpala vzduch. Zvolna upadala do bezvědomí. Mysl jí divoce vířila myšlenkami na muže

v jejím životě, zvláště na jednoho, který si patrně ani nepamatoval její jméno, jednoho, kterému tak hrozně ublížila.

Pierce Reed.

Detektiv policejního oddělení v Savannah.

Čestný muž, v jehož životě ale existovala temná tajemství.

Ne... Reed by jí to neudělal, vlastně ani nevěděl, jak hluboce jsou jejich životy propletené, a nezajímalo ho to.

Je to někdo jiný. Tady ji určitě uvěznila nějaká zrůda.

Roztřásla se a začala plakat.

„Pusťte mě ven! Pusťte mě ven,“ zaječela a rozvzlykala se, až jí zabolelo hrdlo. Měla husí kůži, když si uvědomila, že jí za lůžko slouží hnijící lidské tělo. „Prosím, prosím, pusťte mě odsud... Udělám cokoli..., cokoli, ach prosím, nedělejte to...“

Ani nevěděla, koho žádá o slitování, a do hrobu dál dopadaly lopaty hlíny a kamínků.

Lapala po dechu a nadýchla se zbytků pálivého vzduchu. Plíce jí hořely nedostatkem kyslíku a najednou se cítila slabá.

Bezmocná.

Odsouzená ke smrti.

Naposledy se pokusila proškrábat si cestu ven ze svého vězení, ale marně. Dolehla na ni temnota, rozdrtila její odpor a vysála z ní všecken život. Ruce jí padly podél těla. Tohle se stalo jejím hrobem. Navždy.

Měla pocit, že nad hrůzným tichem slyší smích. Přicházel zdaleka, ale věděla, že ho měla slyšet. Chtěl, aby to věděla, aby ho slyšela, než se naposledy nadýchne.

Ten, kdo jí to udělal, se bavil.

Zasmál se. „No jasně. Přesně tohle by tě udělalo šťastnou. To určitě,“ ušklíbl se. „Vydrželo by ti to tak pět minut. Maximálně deset.“

„No..., náhodou mám volných pět minut.“

Zadíval se na ni a pak pohlédl na dveře do ložnice. „To myslíš... teď?“

Mrkla na něj a propletla své prsty s jeho. „Přesně. Vidíš, přišels na to úplně sám. Ty jsi prostě špičkovéj detektiv!“